

SELECCIÓ DE POEMES AMB AL·LUSIONS AL MÓN CLÀSSIC

RENAIXEMENT

Solitud de l'hivern. camins de gebre,
en la boira nocturna.
¿Quan sortirem de les estances fosques
—el regne de la mort, amb la cara velada—,
per a tastar, com vi, l'alegria
del sol primaveral, al costat de Persèfone?
Noia de la collita: et seguirem, porucs,
encara amb les mans balbes,
embolcallats, però, amb la túnica
lleugera de l'amor, teixida amb ales
de papallona. Ens somriurà Demèter,
mare del gra: la deessa fecunda.

CONTEMPLACIÓ

La consciència: Narcís
davant l'aigua serena del mirall.
El jo lliure i autònom
viu a l'exili interior; feliç
estadant d'un castell amb espitlleres,
contempla els altres éssers, que apareixen
com un reflex de l'aigua: indefinit
tornassol o miratge. Fins que, un dia,
l'amor, secretament, trenca l'espill.

OUROBOROS

Com la serp o l'anguila que es mossega la cua,
embadalit, el jo retorna a si mateix.
Si, de petit, pujaves als cavallets de fira,
alegrement, i el món era borrós,
mentre donaven voltes, ara t'ullprèn l'estany
fred de Narcís: el cercle dels pensaments, que topen
en un joc de miralls, la malatissa dèria
de les tautologies,
l'afalac de les mans, a la barbeta.

BANALITAT

Sense l'adob del sofriment,
l'home no té dolçor: mai no madura.
Si no coneix la solitud crispada,
l'estilet de l'angoixa i de la por,
serà un infant rebordonit: Narcís
banal, efebus gras, que res no sap
de l'amorós llenguatge. Home o dona
tancats en la bellesa d'un món sense paraules.

MINOTAURE

Un segle moribund, amb la raó perduda,
lluïa un cap de brau: *gulags* i vidres
trencats, en les nits grogues, passadissos
de les cambres de gas —el laberint
per on el minotaure s'esplaiava.
Ariadna, el cos jove de la llum,
la noia que, amb els rossos cabells, esbadiats,
arrodoní un cabdell de fil per a Teseu,
fou traïdorament abandonada,
a la platja de Naxos, per l'heroi... I als carrers
de Bòsnia, ferits per la metralla.
Tornà, a la fi de segle, la roja nit del monstre.

L'HEROI

Ulisses: el retorn a si mateix,
el tancament del cercle, el periple que acaba
a la casa natal. Feliç, pot dir:
—Els altres són vençuts. Ja sóc a Ítaca.

Cova de Polifem, Circe, la fetillera,
els companys d'aventura, amb la barba grisenca,
Nausica, les sirenes temptadores:
tot jeu en un racó polsós de la memòria.

La sang ha corregut, al casal. I Penèlope
l'ha abraçat. Ara Ulisses conclou: —La meva illa
i jo som el mateix. El viatge és somni...
Els altres són, només, escorrialles.

FILEMON I BAUCIS

L'alzina i el til·ler creixien junts.
I els forasters hi penjaven garlandes,
com a sagrat record d'uns vells hospitalaris
que havien acollit, a Frígia, Zeus i Hermes,
quan anaven pel món, amb vesta de mortals.
Però Narcís morí, ofegat pel diluvi.
Avesat a mirar-se en un plàcid estany,
interpel·là les aigües fangoses, massa tèrboles,
i es perderen els crits en la buidor. Lloem,
doncs, Baucis, la velleta, i el seu marit Filèmon,
que, amb l'amor compartit en hores solitàries,
oferiren la casa als déus desconeguts.

MITOLOGIA

Quimera, esfínx, sirena, nimotaure,
griu, unicorn. I, encara, l'hidra, el drac...
Animals invisibles, que ens desvetllen
del son de la raó. Lúcid, entrem
a l'àmbit fosc del mite, Un remolí
d'aire fresc se'ns emporta. I el filòsof
s'arrecera a les golfes del record
i acaricia aquell vailet
que somriu, als retrats de color sèpia...
Tanca els ulls i reviu una imatge llunyana:
la donzella, a la vora d'un manyac unicorn.

ENEAS

A l'hora del crepuscle,
en la vermellor que hi ha darrere el bosc de garrics,
veiem Troia, incendiada, i el piadós Eneas
carregant-se a l'esquena el cos feixuc del pare;
el seu destí l'empeny cap a Itàlia. Però, abans,
voldrà aturar-lo, amb súpliques d'amor,
la reina Dido: en va. Cremen les branques
turmentades dels coscolls, damunt la terra resseca,
i en la pira es consum Dido, mentre les naus ja s'allunyen,
amb un deixant d'escuma. Algun cop, ens commou
la pietat d'Eneas. I, tot d'una, apareix
la cara fosca del destí: l'engany, la nit equívoca.